

POSTANOWIENIE

21 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 21 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej w K.
przeciwko S. spółce akcyjnej w S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S. spółki akcyjnej w S.
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie
z 21 lutego 2025 r., I Ca 759/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, z odsetkami ustawowymi
za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
stronie pozwanej niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

[PG]

UZASADNIENIE

Strona powodowa – K. sp. z o.o. sp.k. w K. domagała się, między innymi, zasądzenia od strony pozwanej – S. SA w S. kwoty 66 438,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi w następujący sposób: od kwoty 65 208,69 zł od dnia 8 lipca 2022 roku do dnia zapłaty; od kwoty 1230 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jak wskazała powódka, uzasadniając żądanie

pozwu, dnia 28 kwietnia 2022 r. w wyniku wypadku uszkodzeniu uległ samochód marki P. o numerze rejestracyjnym [...] stanowiący własność A. P. Szkoda została zgłoszona stronie pozwanej, która po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała poszkodowanemu kwotę 61 412,48 zł, tytułem odszkodowania. Kwota przyznana przez ubezpieczyciela była jednak zaniżona i nie pozwalała na pełną naprawę szkody. Poszkodowany A. P. kupił samochód w Niemczech jako czteroletni, od pierwszego właściciela. Samochód był serwisowany i nie był wcześniej uszkodzony. Ostatecznie A. P. sprzedał uszkodzony samochód z dużą stratą. Poszkodowany A. P., dnia 19 października 2022 r. umową cesji przeniósł wierzytelności jakie przysługiwały mu wobec ubezpieczyciela na stronę powodową, w rezultacie K. przysługuje legitymacja czynna w przedmiotowej sprawie. W dalszej kolejności powódka wskazała, że wobec wyceny kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym [...] przez niezależnego rzeczoznawcę na kwotę 126 621,17 zł. uzasadniony był wniosek, że strona pozwana zalega jeszcze z wypłatą kwoty 65 208,69 zł, nadto powinna dodatkowo zwrócić koszty wykonania prywatnej kalkulacji w kwocie 1230 zł. Nakazem zapłaty z 6 grudnia 2022 r. wydanym w postępowaniu upominawczym żądanie powoda zostało uwzględnione w całości.

Strona pozwana – S. SA w S. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, którym domagała się oddalenia powództwa w całości. Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że wypłacona dotychczas kwota odszkodowania była wystarczająca do dokonania naprawy samochodu, tym bardziej, że informowała poszkodowanego o możliwości naprawy pojazdu po preferencyjnych cenach w sieci partnerskiej pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego. Skoro poszkodowany nie skorzystał z tej możliwości to tym samym nie współdziałał z ubezpieczycielem i doprowadził do zwiększenia rozmiaru szkody, w konsekwencji ubezpieczyciel nie ponosi za to odpowiedzialności. Strona pozwana zakwestionowała przedłożoną przez powoda kalkulację naprawy podając, że jest ona zawyżona, a nadto podała, że nie ma żadnych podstaw, aby zasądzać koszty prywatnej ekspertyzy, gdyż jej poniesienie przez stronę powodową nie było konieczne.

W wyniku rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy w Bochni wyrokiem z 10 września 2024 r., w szczególności: zasądził od strony pozwanej S. SA w S. na

rzecz strony powodowej K. sp. z o.o. sp.k. w K. kwotę 63 097,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 8 lipca 2022 roku do dnia zapłaty (pkt I); w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt II) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt III).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Bochni z 10 września 2024 r. wniosła strona pozwana, zaskarżając go w zakresie pkt.: I oraz III. Skarżąca zarzuciła naruszenie wyszczególnionych przepisów postępowania: art. 233 § 1 k.p.c. oraz następujących przepisów prawa materialnego: art. 354 § 2 k.c., art. 826 § 1 k.c. i art. 16 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych; art. 361 § 1 k.c.; art. 6 k.c. We wnioskach apelacji strona pozwana domagała się zmiany wyroku Sądu I instancji poprzez oddalenie w punkcie I powództwa w całości, a w punkcie III wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu w stosunku do stopnia wygrania sprawy przez każdą ze stron, przy uwzględnieniu ostatecznego wyniku sprawy. Nadto skarżąca domagała się zasądzenia od powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego w Tarnowie, który ostatecznie nie podzielił argumentacji skarżącej – S. SA w S., naprawa uszkodzonego pojazdu nie jest warunkiem wypłaty odszkodowania. Odszkodowanie, co do zasady, ma więc odpowiadać hipotetycznym kosztom naprawy pojazdu, tzn. niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. W realiach sprawy, fakt niedokonania naprawy pojazdu przez poszkodowanego i sprzedaż pojazdu ze znaczną stratą z uwagi na jego niższą wartość (a także sprzedaż wierzytelności), nie miał w rezultacie doniosłego prawnie znaczenia. W dalszej kolejności Sąd II instancji stwierdził, że skarżąca nieskutecznie zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 361 § 1 k.c. poprzez uznanie, że odszkodowanie należne poszkodowanemu z tytułu przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody nie powinno uwzględniać cen części zamiennych oraz materiału lakierniczego w preferencyjnych cenach, tj. przy zastosowaniu upustów i rabatów. Sąd odwoławczy podkreślił także, że szkodą

poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego samochodu, wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych i niezbędnych kosztów jego naprawy, bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić, bowiem samą szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, zaś kodeks cywilny nie narzuca poszkodowanemu obowiązku naprawy uszkodzonego pojazdu. Następnie Sąd Okręgowy w Tarnowie zauważył, że wysokość celowych i uzasadnionych kosztów naprawy samochodu marki P., numer rejestracyjny [...] przy użyciu oryginalnych części zamiennych i przeciętnych stawek stosowanych na terenie rynku lokalnego ustalona została na kwotę 124.745,96 zł brutto. Uwzględniając dotychczas wypłacone poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 61.412,48 zł, powodowi przysługiwała dodatkowo kwota 63.097,52 zł, stanowiąca różnicę powyższych. Jak stwierdził Sąd II instancji kwota wypłacona dotychczas przez ubezpieczyciela nie może, w efekcie, prowadzić do rzeczywistego i realnego naprawienia szkody poprzez przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku. Sąd II instancji zauważył również, że pozwana uzasadniając złożony środek odwoławczy powoływała się także na niewłaściwą, jej zdaniem, postawę poszkodowanego, który nie dążył do minimalizacji szkody poprzez skorzystanie z usług warsztatu wskazanego przez stronę pozwaną. Zarzut ten strona pozwana oparła na naruszeniu art. 354 k.c., 826 k.c. jak również art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W ocenie Sądu II instancji, w procesie likwidacji szkody, należy kierować się wydatkami, które poszkodowany musiałaby w normalnym toku naprawy ponieść, decydując się na uruchomienie procesu naprawczego samochodu, który to proces ostatecznie doprowadziłby do przywrócenia rzeczy do stanu sprzed kolizji. Uwzględniając reguły dowodzenia i wynikające z nich ciężary procesowe, to strona pozwana musiałaby przy uwzględnieniu niekwestionowanej okoliczności naprawy samochodu dowieść, czego stosownie do art. 6 k.c. nie uczyniła, że ta naprawa doprowadziłaby do przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, oraz że naprawa i wydatki z nią związane zlikwidowałyby w całości szkodę. Takiego dowodzenia ze strony pozwanej procesie jednak nie było. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał

kalkulację naprawy wykonaną w sprawie za miarodajną i wiarygodną. W ślad za Sądem Rejonowym, Sąd II instancji uznał, że zasadnym jest przyjęcie wskazanej kwoty 124.745,96 zł jako kosztów naprawy pojazdu, prowadzących do całkowitego zniwelowania zaistniałej szkody i przywrócenia go do stanu sprzed kolizji.

Ostatecznie Sąd Okręgowy w Tarnowie uznał, że kwota zasądzona przez Sąd I instancji na rzecz powoda jest kwotą zasadną, stanowiącą pełną i właściwą kompensatę szkody w realiach sprawy, więc brak było również podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie kosztów postępowania, w rezultacie Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z 21 lutego 2025 r., w szczególności, oddalił apelację strony pozwanej.

Pozwana – S. S.A. w S. - skargą kasacyjną zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z 21 lutego 2025 r. w całości. Skargę kasacyjną strona pozwana oparła na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest: art. 354 § 2 k.c., art. 826 § 1 k.c. i art. 16 ust 1 pkt 2 oraz ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych; art. 361 § 1 k.c.; art. 6 k.c.; art. 6 k.c. w zw. z art. 361 § k.c. i art. 363 § 1 k.c.; art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to znaczy ze względu na oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 354 § 2 k.c., art. 826 § 1 k.c. i art. 16 ust 1 pkt 2 oraz ust. 3 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych „poprzez pominięcie przez Sąd Okręgowy obowiązku dążenia poszkodowanego do minimalizacji szkody i przeciwdziałania jej zwiększeniu, jak również obowiązku współpracy wierzyciela z dłużnikiem, co skutkowało wydaniem przez Sąd nieprawidłowego wyroku uwzględniającego powództwo w całości. Ponadto Sąd II instancji naruszył art. 361 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie za uzasadnione zasądzenia odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu w wysokości przekraczającej zakres normalnych następstw przedmiotowej szkody komunikacyjnej w sytuacji, gdy z okoliczności faktycznych sprawy i zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż poszkodowany miał możliwość naprawienia

szkody ponosząc mniejsze koszty, a co więcej w sprawie dokonano zbycia pojazdu w stanie nieuszkodzonym. Dodatkowo Sąd II Instancji naruszył także art. 6 k.c. odwracając ciężar dowodu w niniejszej sprawie”, co w ocenie pozwanej – S. SA w S., czyniło jej skargę kasacyjną oczywiście uzasadnioną.

W odpowiedzi na skargę powódka domagała się oddalenia skargi kasacyjnej w całości; zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

W świetle pisemnych motywów zaskarżonego wyroku brak podstaw do podzielenia tezy skarżącej, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w przedstawionym wyżej rozumieniu przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania. Wysokość celowych i uzasadnionych kosztów naprawy samochodu została w sprawie ustalona na podstawie opinii biegłego sądowego przy uwzględnieniu użycia do tej naprawy oryginalnych części zamiennych i przeciętnych stawek robocizny stosowanych na terenie rynku lokalnego.

Z tego względu Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zakresie zaś odsetek, opierając się na art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie

określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324). Zasadzone koszty obejmują wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według stawki minimalnej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1964 ze zm.).

Władysław Pawlak

[PG]

[a.ł]